



Sí, s'han de canviar moltes coses en l'independentisme, però "ara amb les lliçons apreses de què va passar el 2017", com diu en Vicent Partal.

Potser el que passa és que els dirigents i els responsables locals dels partits independentistes s'han adonat -per l'evidència dels fets viscuts- que des dels òrgans autonòmics que l'Estat espanyol té a Catalunya no es pot assolir la independència i un Estat català reconegut. És el que predèiem des abans del 2010 des l'Agència del Cens Nacional del Poble Català (per exercir el dret a l'autodeterminació) i com diem ara des del 2018 des de la Federació de Comitès Poble Català, reprenent l'elaboració i custòdia d'aquest cens electoral i el possible pla de fases a càrrec directe del Poble català per a la seva autodeterminació efectiva, encara que no sigui tot el Poble de Catalunya.

Però l'ANC, des del seus inicis desoient el raonament fonamentat i la proposta estratègica paral·lela de l'Agència del Cens, va convèncer els partits obediència catalana que ells, des dels propis òrgans autonòmics esmentats, podien -i havien de- organitzar l'autodeterminació i declarar la independència que, amb grans manifestacions al carrer seria reconeguda per la comunitat internacional. Els va convèncer en un grau tan alt que l'any 2012 aquells partits van iniciar el procés que hem conegut, amb els resultats dolorosos que vivim, tot i havent-ne reemplaçat varies vegades els dirigents. I és que no eren les persones, sinó les institucions autonòmiques les que no servien ni probablement serviran per assolir la independència elles mateixes.

Aquella opció inicial de l'ANC tenia i té el gran perill de fer creure que només des dels òrgans autonòmics esmentats es podia assolir la independència i l'Estat català reconegut, i de creure que si no s'aconsegueix des d'aquells òrgans, significa que no és pot aconseguir des d'enlloc més ni per ningú d'altre. I és aquesta falsa creença que la independència és impossible a curt-mig termini la que pot portar als partits independentistes a reprendre accions d'interès partidista en període autonòmic que consideren llarg.

Sí, hi ha moltes coses que s'han de canviar. L'ANC i Òmnium Cultural han de reorientar les enormes forces que mouen del Poble català què en Vicent Partal descriu tant bé en l'Editorial d'ahir nit. No per continuar pressionant els elegits(des) independentistes perquè tornin a fer el que ja van provar el 2017, amb el mateix resultat probable; sinó orientant el Poble català de manera que a més de ser subjecte com és dels drets inaliabls de igualtat amb els altres pobles i d'autodeterminació, sigui també l'actor directe en la nova etapa. Amb òrgans democràtics nous no regits per la Constitució espanyola, la del Poble espanyol. Al Poble català organitzat per exercir la seva autodeterminació no se'l pot inhabilitar i la comunitat internacional et pot escoltar i emparar si es presenta com el que és.

Als partits independentistes els hem de continuar votant, però per fer la tasca important que poden fer en favor de la Nació catalana des dels òrgans on actuen, sense que ens hagin de dir que des d'allà faran la independència que ja s'ha vist que no poden fer.

Sí, l'ANC i Òmnium Cultural poden i han d'emprendre aquesta reorientació estratègica. Sense complexos per canviar després d'haver insistit durant anys en una altra estratègia i sense que en rebin recriminacions.

Recordem que el primer Full de Ruta fundacional de l'ANC ja contenia un punt on es deia que si l'Estat espanyol impedia la independència de Catalunya pel procés adoptat, s'aplicaria el procés preconitzat per l'Agència del Cens Nacional del Poble Català. Doncs ja fa temps que n'ha arribat l'hora.

Albert Bertrana i Bernaus